

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

37. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządów i parlamentom państw członkowskich.

Dziesiąta rocznica przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325

P7_TA(2010)0439

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie dziesiątej rocznicy przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z 2000 r. na temat kobiet, pokoju i bezpieczeństwa

(2012/C 99 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 z 2000 r. i rezolucję nr 1820 z 2008 r. w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, a także rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1888 z 2009 r. w sprawie przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci w konfliktach zbrojnych, która podkreśla odpowiedzialność wszystkich państw za położenie kresu bezkarności i pociągnięcie do odpowiedzialności winnych zbrodni przeciw ludzkości i zbrodni wojennych, łącznie z przestępstwami związanymi z przemocą seksualną i innymi rodzajami przemocy wobec kobiet i dziewcząt,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 54/134 z dnia 7 lutego 2000 r., która ustanowiła 25 listopada Międzynarodowym Dniem przeciwko Przemocy Wobec Kobiet,
- uwzględniając plan działań Rady UE na rzecz równouprawnienia płci we współpracy na rzecz rozwoju, który powinien zapewniać uwzględnianie równouprawnienia płci we wszelkiej współpracy UE z krajami partnerskimi na wszystkich szczeblach,
- uwzględniając mianowanie w marcu 2010 r. specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ ds. przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych,
- uwzględniając dokument Rady dotyczący kompleksowego podejścia do realizacji przez UE postanowień rezolucji nr 1325 i 1820 Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz dokument operacyjny w sprawie wprowadzenia w życie postanowień rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 potwierdzonych w rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 w kontekście EPBiO, które to dokumenty zostały przyjęte w grudniu 2008 r., a także uwzględniając dokument Rady z września 2006 r. w sprawie uwzględniania problematyki praw człowieka w głównym nurcie EPBiO,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie przemocy wobec kobiet i dziewcząt oraz ich dyskryminacji, jak również wytyczne UE w sprawie dzieci i konfliktów zbrojnych,
- uwzględniając rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie uwzględniania tematyki płci w stosunkach zewnętrznych UE oraz w procesie budowania pokoju i ugruntowywania tożsamości narodowej ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie sytuacji kobiet w konfliktach zbrojnych i ich roli w odbudowie i procesie demokratycznym w krajach po zakończeniu konfliktu ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie kobiet w polityce międzynarodowej ⁽³⁾,
- uwzględniając plan działań parlamentarnej Podkomisji Bezpieczeństwa i Obrony z 2007 r. w sprawie włączania problematyki płci do głównego nurtu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 212 E z 5.8.2010, s. 32.

⁽²⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 287.

⁽³⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 347.

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

- uwzględniając rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie braku ochrony praw człowieka i sprawiedliwości w Demokratycznej Republice Konga ⁽¹⁾,
 - uwzględniając nowo utworzony zespół ONZ ds. płci (UN Women),
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet w strefach konfliktów jest często rozszerzeniem dyskryminacji ze względu na płeć, występującej w czasie pokoju; mając na uwadze, że w tym roku Międzynarodowy Dzień przeciwko Przemocy wobec Kobiet zbiega się z dziesiątą rocznicą przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325, w której po raz pierwszy zwrócono uwagę na nieproporcjonalny i bezprecedensowy wpływ konfliktów zbrojnych na kobiety oraz dostrzeżono związek między wyniesionymi z konfliktów doświadczeniami kobiet a utrzymaniem międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa, co obejmuje powiązane ze sobą obszary tematyczne, takie jak uczestnictwo, ochrona, zapobieganie, pomoc i odbudowa,
- B. mając na uwadze, że 25 listopada obchodzony jest Międzynarodowy Dzień przeciwko Przemocy wobec Kobiet,
- C. mając na uwadze, że rezolucje Rady Bezpieczeństwa nr 1820, 1888 i 1889 potwierdzają i uzupełniają rezolucję nr 1325, oraz że wszystkie te cztery rezolucje należy traktować jak katalog zobowiązań na rzecz pokoju i bezpieczeństwa wśród kobiet,
- D. mając na uwadze, że wypełnienie tych zobowiązań stanowi przedmiot wspólnego zainteresowania i wspólnej odpowiedzialności wszystkich państw członkowskich ONZ, zarówno tych dotkniętych konfliktami, jak i udzielających pomocy, a także pozostałych; podkreślając, że przyjęcie w grudniu 2008 r. wytycznych UE w sprawie przemocy wobec kobiet i dziewcząt, a także wytycznych UE w sprawie dzieci i konfliktów zbrojnych oraz zwalczania wszelkich form dyskryminacji wobec nich stanowi wyraźny sygnał polityczny, że kwestie te mają dla Unii pierwszorzędne znaczenie,
- E. mając na uwadze, że wdrożenie postanowień rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 i 1325 powinno mieć priorytetowe znaczenie w kontekście wykorzystania zewnętrznych instrumentów finansowania UE, tak by odpowiednio wesprzeć organizacje społeczeństwa obywatelskiego działające w dziedzinie konfliktów zbrojnych oraz w dotkniętych konfliktami krajach i regionach,
- F. mając na uwadze, że Parlament Europejski powinien obserwować wdrażanie szeroko zakrojonego podejścia oraz przyszłego planu działania na rzecz równouprawnienia oraz wzmocnienia pozycji kobiet w ramach działań zewnętrznych UE, a także realizację wytycznych w sprawie przemocy wobec kobiet i dzieci,
- G. mając na uwadze, że uwzględnianie aspektu równości płci w misjach cywilnych lub wojskowych znacznie zwiększa ich skuteczność operacyjną, przy czym UE może tu wnieść istotną wartość dodaną, aktywnie zajmując się kwestią kobiet w konfliktach zbrojnych,
- H. mając na uwadze, że UE powinna umożliwiać kobietom udział w zapobieganiu konfliktom, zarządzaniu kryzysowym, rozmowach pokojowych i w działaniach prowadzonych po zakończeniu konfliktu, takich jak planowanie odbudowy powojennej,
- I. mając na uwadze, że zgodnie z konwencją genewską gwałty i niewolnictwo seksualne – jeżeli są częścią powszechnej i systematycznej praktyki – uznaje się za zbrodnie przeciwko ludzkości i zbrodnie wojenne; mając na uwadze, że gwałt – jeżeli dokonuje się go z zamiarem wyniszczenia całości lub części konkretnej grupy ludności – jest obecnie także uznawany za ludobójstwo; mając na uwadze, że UE powinna wspierać wysiłki zmierzające do położenia kresu bezkarności sprawców aktów przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci,
- J. mając na uwadze, że utworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) powinno w znacznym stopniu przyczynić się do dalszej realizacji postanowień rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820, zarówno jeżeli chodzi o jej wewnętrzną strukturę, jak i zewnętrzne działania i strategię polityczne,
- K. mając na uwadze, że UE przyjęła szereg istotnych dokumentów dotyczących wprowadzenia w życie postanowień rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 i 1325,

(1) Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0350.

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

- L. mając na uwadze, że rok 2010 jest również rokiem przeglądu milenijnych celów rozwoju po 10 latach,
- M. mając na uwadze, że jedynie kilka państw członkowskich UE opracowało krajowy plan działania na rzecz wprowadzenia w życie postanowień rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325; mając na uwadze, że Austria, Belgia, Dania, Finlandia, Francja, Hiszpania, Holandia, Portugalia, Szwecja i Wielka Brytania przyjęły krajowe plany działania,
1. podkreśla, że dziesiąta rocznica przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 powinna oznaczać rozpoczęcie wzmocnionego programu działań na rzecz wprowadzenia w życie postanowień tej rezolucji, które nie będzie możliwe bez politycznego przywództwa na najwyższym szczeblu i bez zwiększonych zasobów; stanowczo zaleca, by kwestia ta została należycie uwzględniona w ramach trwającego przeglądu unijnej polityki w zakresie praw człowieka podczas opracowywania kompleksowej strategii krajowej dotyczącej praw człowieka oraz oceny wytycznych UE w sprawie przemocy wobec kobiet i dziewcząt, a także wytycznych UE w sprawie dzieci i konfliktów zbrojnych oraz zwalczania wszelkich form dyskryminacji wobec nich;
 2. wzywa do przeznaczenia wymiernych i znacznych zasobów finansowych, kadrowych i organizacyjnych na zapewnienie udziału kobiet i włączenia problematyki płci do wszystkich działań prowadzonych w ramach polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; wzywa do większej reprezentacji kobiet w policji, wojsku i wymiarze sprawiedliwości, a także w misjach na rzecz praworządności i operacjach utrzymania pokoju; wzywa państwa członkowskie UE do aktywnego promowania uczestnictwa kobiet w ich dwu- i wielostronnych stosunkach z państwami i organizacjami spoza UE;
 3. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji Catherine Ashton, aby w ramach śródkresowego przeglądu po pięciu latach przeprowadziła kontrolę realizacji zobowiązań oraz ułatwiła wymianę najlepszych wzorców postępowania;
 4. stanowczo zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do wzmocnienia grupy zadaniowej UE ds. kobiet, pokoju i bezpieczeństwa oraz wyraża nadzieję, że umożliwi to ocenę przyjęcia i wdrożenia krajowych planów działania dotyczących rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820, a także do systematycznego analizowania pod kątem płci misji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) oraz do monitorowania delegacji UE oraz doradzania im w krajach i regionach dotkniętych konfliktem;
 5. uważa, że utworzenie Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) stanowi niepowtarzalną okazję do wzmocnienia roli UE, jeżeli chodzi o wprowadzenie w życie postanowień rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 i 1325;
 6. w związku z tym wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do szerszego zastosowania i utrwalenia praktyki polegającej na włączaniu problematyki płci do głównego nurtu polityki oraz do podejmowania znaczących i namacalnych zobowiązań, jeżeli chodzi o poziom zatrudnienia, zasoby finansowe i strukturę organizacyjną; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do utworzenia w ramach ESDZ zespołu do spraw kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, wchodzącego w skład odnośnego departamentu tematycznego, a także do zadbania o to, by w każdym departamencie geograficznym i w każdej delegacji UE przynajmniej jedno pełnoetatowe stanowisko było przeznaczone na zajmowanie się kwestią kobiet, pokoju i bezpieczeństwa oraz by pracownicy na tym stanowisku stanowili część grupy zadaniowej UE lub byli z nią ściśle związani;
 7. z zadowoleniem przyjmuje szereg wydarzeń publicznych upamiętniających dziesiątą rocznicę przyjęcia rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325, takich jak dni otwarte, których organizatorami były co najmniej trzy misje: EUPM, EULEX i EUMM; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wkład Komórki Planowania i Prowadzenia Operacji Cywilnych; przypomina, że misje WPBiO są jednym z najważniejszych instrumentów, jakimi dysponuje UE, ukazujących jej zaangażowanie w realizację celów rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1820 i 1325 w krajach i regionach dotkniętych kryzysem;
 8. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz państwa członkowskie UE do zamieszczania odniesień do rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w decyzjach Rady związanych z WPBiO oraz w mandatach misji, a także do zagwarantowania, by wszystkie misje WPBiO posiadały przynajmniej jednego doradcę ds. problematyki płci i plan działania dotyczący sposobu realizacji celów rezolucji nr 1325 i 1820; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji, państwa członkowskie UE i szefów misji, aby współpraca i konsultacje z lokalnymi organizacjami zrzeszającymi kobiety stały się standardowym elementem każdej misji;
 9. wzywa do ustanowienia odpowiednich procedur składania skarg publicznych w związku z misjami WPBiO, które ułatwiłyby w szczególności zgłaszanie aktów przemocy seksualnej i przemocy na tle płciowym; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do zamieszczenia w półrocznej ocenie misji WPBiO szczegółowego sprawozdania w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa;

Czwartek, 25 listopada 2010 r.

10. przypomina, że w dniach od 30 lipca do 4 sierpnia 2010 r. w zagłębiu górniczym we wschodniej części Konga doszło do masowych gwałtów zbiorowych, w ubiegłym roku we wschodnim Kongu odnotowano co najmniej 8 300 gwałtów, natomiast w pierwszym kwartale 2010 r. odnotowano co najmniej 1 244 gwałty na kobietach, co średnio daje 14 gwałtów dziennie; wzywa misje UE w Demokratycznej Republice Kongo – EUPOL RD Kongo i EUSEC RD Kongo – aby potraktowały priorytetowo kwestie zwalczania przemocy seksualnej oraz uczestnictwa kobiet w związku z wysiłkami zmierzającymi do zreformowania kongijskiego sektora bezpieczeństwa;
11. podkreśla, jak ważne jest, by UE powoływała większą liczbę kobiet do sił policyjnych i zbrojnych w ramach misji WPBiO, przy czym wzorem może tu być kontyngent złożony z policjantek w ramach sił pokojowych ONZ w Liberii;
12. zwraca uwagę na potrzebę ustanowienia kodeksu postępowania dla personelu UE służącego w misjach wojskowych i cywilnych, który wyjaśniałby, że wykorzystywanie seksualne jest nieuzasadnione i ma kryminalny charakter;
13. wzywa do uwzględnienia postanowień rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325 i 1820 w krajowych dokumentach strategicznych UE oraz do przeznaczania większych środków finansowych na uczestnictwo kobiet pochodzących z krajów dotkniętych konfliktami w procesach europejskich; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji oraz komisarzy ds. rozwoju, rozszerzenia i pomocy humanitarnej do włączenia aspektów dotyczących kobiet, pokoju i bezpieczeństwa do planowania i programowania zewnętrznych instrumentów finansowych, takich jak europejski instrument na rzecz wspierania demokracji i praw człowieka na świecie (EIDHR), instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie (ICI), instrument pomocy przedakcesyjnej (IPA), a w szczególności instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju (DCI) i instrument na rzecz stabilności (IfS);
14. podkreśla, że Komisja Europejska powinna ułatwić niewielkim organizacjom pozarządowym dostęp do środków z EIDHR; przypomina, że obecnie wiele małych organizacji zrzeszających kobiety nie jest w stanie pokonać biurokratycznych przeszkód związanych ze złożeniem wniosku;
15. wzywa komisarza odpowiedzialnego za rozwój do uznania za kwestię priorytetową wspierania prac organizacji zrzeszających kobiety na obszarach dotkniętych konfliktem; wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do wykorzystania długofalowego elementu instrumentu na rzecz stabilności (IfS) do przyznawania środków na wsparcie uczestnictwa kobiet w procesach związanych z zapewnieniem pokoju i bezpieczeństwa oraz pojednaniem, a także do regularnego przeznaczania środków na wszystkie krótkoterminowe działania związane z kwestią kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, finansowane w ramach art. 3 instrumentu na rzecz stabilności;
16. jest zdania, że delegacje UE powinny informować organizacje społeczeństwa obywatelskiego – takie jak lokalne organizacje zrzeszające kobiety – o ich zaangażowaniu w rejonach konfliktów, a także zasięgać opinii takich organizacji w procesie kształtowania polityki;
17. domaga się znacznie większego udziału kobiet we wszystkich obszarach działań, w tym w procesie pojednania, negocjacjach pokojowych, budowaniu pokoju, przywracaniu pokoju, utrzymywaniu pokoju i przeciwdziałania konfliktom;
18. wzywa do natychmiastowego zwiększenia udziału kobiet we wszystkich inicjatywach zmierzających do znalezienia rozwiązania konfliktów, także w roli mediatorów i negocjatorów oraz przy wdrażaniu środków rozwiązywania konfliktów;
19. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą Komisji do wprowadzenia raz do roku tygodnia konsultacji z kobietami sprawującymi wysokie funkcje, który mógłby stanowić uzupełnienie Światowego Dnia Otwartego ONZ na rzecz Kobiet i Pokoju, a następnie delegacje UE składałyby odnośne sprawozdania i podejmowały określone działania;
20. podkreśla konieczność opracowania krajowych planów działania, które powinny dostarczać informacji na temat harmonogramu krajowej strategii, wyznaczać realistyczne cele, określać mechanizmy kontroli i zachęcać do większego udziału kobiet w mechanizmach monitorowania, oceny i nadzoru;
21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, rządowi i parlamentom państw członkowskich, specjalnemu przedstawicielowi ONZ ds. przemocy seksualnej podczas konfliktów zbrojnych, a także niedawno mianowanemu szefowi zespołu ONZ ds. płci (UN Women).